

JENNIFER PEARSON

DROP
DEAD

Famous

DE FONTEIN

*Voor mijn briljante en ontzettend slimme zus
Caroline; als ik ooit vermoord zou worden, weet ik
dat jij degene bent die de dader zou pakken.*

HOOFDSTUK 1

Stevie Baker bleef staan op de parkeerplaats van het Americanfootballstadion van haar middelbare school en keek omhoog naar haar zus. Haar zes meter hoge zus. Het was meer dan een jaar geleden sinds ze Blair voor het laatst had gezien, en nu was ze hier en torende ze boven haar uit. Een prachtige, tweedimensionale reuzin.

Het billboard van het blonde, platina platen verkopende en Grammy Awards winnende internationale ‘muziekfenomeen’ was waarschijnlijk zelfs vanaf de andere kant van het stadje nog te zien. Blair, het beroemdste exportproduct van Honeyville sinds, nou ja, honing, was gekleed in het tenue van het muziekkorps van Honeyville High, maar dan een veel blitsere versie, met hoge laarzen en een met strasteentjes bezette militairenpet op haar hoofd. Het woord *HOMECOMING TOUR* stond in lichtgevende letters om haar heen. Haar glanzend rode mond stond open en haar roze tong stak naar buiten.

Het was allemaal typisch Blair. Stevies vader, Frank Baker, gaf een klap op haar schouder en schudde haar even flink. ‘Dat is me nogal wat, hè, Kleine Beer?’

Het was inderdaad wat, dat zeker.

Vijf jaar geleden, vlak voor haar zestiende verjaardag, was Blair met haar gitaar het podium van *America’s Next Icon* op gestapt en was ze vanuit het niets – oftewel vanuit Honeyville – rechtstreeks de nationale schijnwerpers in gekatapulteerd. Dat ze deze zogenaamde ‘terugkeertournee’ in haar geboorteplaats begon, was overduidelijk

een pr-stunt, dacht Stevie, maar wel een goede. Blair stond op het punt eenentwintig en dus volwassen te worden, en dit concert was haar verjaardagsfeestje. Drie dagen, van 1 tot en met 3 juni.

Iedereen was uitgenodigd, maar je moest wel een ticket kopen.

Frank kneep even in Stevies schouder. 'Mia zou dit fantastisch hebben gevonden.'

Stevie sloot zich af voor de plotseling opkomende emoties. 'Dat zou ze zeker.'

Net op dat moment kwam Marnie Baker naar hen toe gelopen, en ze stak haar gemanicuurde handen in de lucht. 'Altijd weer die tong. Waarom kan ze nou niet eens gewoon glimlachen? Blair heeft een prachtige glimlach. Wie wil er nou een tóng zien?'

'Die tong is haar handelsmerk, mam,' zei Stevie.

Toch had ze wel een punt. Stevie was er geen fan van om de tong van haar zus te zien. Vooral niet als die zo boven haar hing, groter dan een luchtbed.

Er kwam een groepje meisjes uit de derde klas gillend langs, en ze haastten zich om zich te voegen bij de gestaag groeiende rij fans die wachtten tot ze door de poortjes van het stadion mochten gaan. Ze droegen allemaal een variatie op dezelfde outfit: rokjes met lovertjes, cowboylaarzen, armen bedekt met vriendschapsarmbandjes en glitter. Een overdaad aan glitter. Iemand in de rij had een luidspreker mee, en na wat verrukt gegil barstten ze los met een spontane singalong van Blairs grootste hit, 'Broken Roots and Burnt Bridges.'

Franks ogen werden groot van bezorgdheid. Marnie was geen fan van dat specifieke liedje. Sterker nog, het was verboden om ernaar te luisteren of het ook maar te noemen in huize Baker, omdat het ging over een dronken, bazige moeder. Goed, het was waar dat Marnie zo nu en dan een glas wijn of een margarita lustte, maar ze was geen alcoholist. Tenminste, niet zo een die naar katten schreeuwde vanaf

de veranda, zoals de songtekst suggereerde. Blair had beweerd dat de vrouw in het liedje verzonnen was, maar toch nam Marnie er aanstoot aan. En Stevie speelde het nummer graag keihard af via de speakers in de woonkamer wanneer Marnie en zij ruzie hadden. Wat tegenwoordig vaak het geval was.

Marnie klapte haar make-upspiegeltje open en begon met een kam haar haar te touperen. 'Frank, waar is de vipingang?' Voordat hij antwoord kon geven, ging ze verder: 'Je had Blair een auto voor ons moeten laten sturen, Frank. Waarom liet je haar geen auto sturen?' Toen: 'Staat dit broekpak goed? Had ik het blauwe moeten aantrekken? Ik had het blauwe moeten aantrekken. Waarom zei je niet dat ik het blauwe moest aantrekken?'

Frank leek niet goed te weten welke vraag hij als eerste moest proberen te beantwoorden, maar hij werd gered toen iemand riep: 'Meneer en mevrouw Baker?'

Het was Hilton Moore, een van Hollywoods bekendste showbiz-journalisten. Stevie herkende hem meteen: het donkere, golvende haar tot op zijn schouders, het strakke pak en de krachtige kaaklijn. Objectief gezien was hij knap, moest Stevie toegeven, al was hij al wat ouder. Hij moest tegen de veertig zijn.

Hilton kwam op hen afgebeend, met een blikkerende glimlach en met een microfoon in zijn hand. Achter hem aan kwam een cameraman, die moeite had om hem bij te houden.

Stevie gromde. Hilton was een lul. Hij was degene die dat akelige verhaal over Hal had geschreven.

Marnie plakte een enorme glimlach op haar gezicht en mompelde: 'Charmeoffensief, jongens. In álles moeten we uitstralen dat we een gelukkig gezinnetje zijn.'

Stevie keek haar vertwijfeld aan.

'Glimlach nou maar gewoon!' snauwde Marnie. Haar blik gleed over Stevie en vervolgens keek ze Frank aan. 'Ik zei toch dat er ca-

mera's zouden zijn? Ik heb jullie toch gezegd dat jullie nette kleren moesten aantrekken? Waarom luisteren jullie nooit?

Stevies vader streek de voorkant van zijn overhemd glad. 'Maar we houden van ruitjes.' Frank knipoogde naar Stevie. 'We zien er graag hetzelfde uit!'

Stevie keek haar vader met een flauwe glimlach aan. Het was waar: zij droeg ook een geblokt overhemd. Zij zou wel hebben vermeden dat ze hetzelfde droegen, maar ze was rechtstreeks uit de sportschool gekomen en dit was het enige wat ze bij zich had gehad.

'Meneer Moore!' riep Marnie uit.

Stevie bleef op de achtergrond en verschuilde zich achter haar vader, zodat ze niet met Hilton Moore hoefde te praten.

'Mevrouw Baker, wat ziet u er stralend uit,' zei Hilton terwijl hij naar voren leunde om de lucht aan weerszijden van Marnies wangen te kussen. 'Dat geel staat u fantastisch!'

'Het is PMS 012, kanariegeel,' fluisterde Stevie.

Frank schoot in de lach en hoestte om het te verbloemen.

'Ach, gekkie,' zei Marnie terwijl ze een speels klapje gaf op Hiltons arm. 'Hoe vind je het hier in South Carolina?'

'Alleraardigst. Het hele stadje ruikt naar gefrituurd deeg en water van het meer. Ik heb nog nooit zulke lekkere garnalen met grutten gegeten als gisteravond in mijn hotel,' zei Hilton en toen stak hij zijn hand uit naar Frank. 'Meneer Baker.'

Frank schudde Hiltons hand, hoewel het duidelijk was dat hij daar geen zin in had. 'En mag ik zeggen dat u er ook absoluut stralend uitziet!'

Nu was het Stevies beurt om in lachen uit te barsten.

'Stralend' was niet het woord dat ze zou hebben gekozen om haar vader te omschrijven. Hij was eerder... betrouwbaar. Robuust. Honderd procent een papa, misschien.

Frank keek lichtelijk ontsteld. "'Stralend'?"

‘Komt door de ruiten,’ fluisterde Stevie.

‘Nou ja, afgezien van het oog,’ zei Hilton en hij hield zijn hoofd schuin. ‘Is dat een blauw oog, meneer Baker? Wat hebt u gedáán?’

‘Frank helpt mee in het Aaron Taylor-buurthuis,’ zei Marnie vlug, duidelijk bang dat Hilton zijn lezers zou vertellen dat Blair Bakers vader een of andere straatvechter was.

‘Aaron Taylor... Waarom komt die naam me bekend voor?’ vroeg Hilton.

Stevie keek even met een bezorgde blik naar haar vader. Dit was een moeilijk onderwerp voor hem; hij was een van de eerste agenten ter plaatse geweest.

Marnie legde een hand op haar hart. ‘Dat was die arme jongen die vier jaar geleden op Onafhankelijkheidsdag werd vermoord. Nadat Frank met pensioen was gegaan, wilde hij iets terugdoen voor de gemeenschap, dus nu werkt hij als vrijwilliger in het buurthuis.’

‘En iemand in het buurthuis is verantwoordelijk voor het blauwe oog?’ vroeg Hilton.

Frank maakte een gebaar om het weg te wuiven. ‘Het was niks. Ik had een akkefietje met een paar jongeren die aan het relschoppen waren. Sommige jongens kunnen af en toe een beetje onstuimig worden.’

Hilton glimlachte. ‘O, daar twijfel ik niet aan! Maar ik ben hier niet om te praten over probleemjongeren –’

‘Volgens mij zijn het heel gewone jongeren, hoor,’ onderbrak Stevie hem.

Hilton draaide zich naar haar om.

O, geweldig. Nu moest zij misschien met hem praten. Ze had haar mond moeten houden.

‘O, hemel! Ik had je niet gezien!’ Hilton legde een hand op zijn borst, met een uitdrukking van oprechte verbazing op zijn gezicht.

Zeker, ze was klein, vooral vergeleken met Blair. Maar ze was niet doorzichtig. ‘En wie ben jij dan wel?’ vroeg hij en hij stak de microfoon onder haar neus.

Ze was achttien en hij praatte tegen haar alsof ze een kleuter was. ‘Ik ben dan wel Stevie.’ Haar stem was opzettelijk opgewekt en paste absoluut niet bij haar boze blik.

‘Het zusje!’ Hilton stak zijn armen in de lucht. ‘Natuurlijk!’

‘Yep, het zusje.’

Niet iemand met een eigen leven of zo.

‘Ik had je niet herkend!’ Hilton schudde zijn hoofd en lachte. ‘Ongelooflijk hoe anders je eruitziet dan Blair!’

Dat hoorde Stevie heel vaak. Blair was een meter achtenzeventig, slank en blond. Stevie was een meter zestig, had de bouw van een turnster en had donker haar.

Maar ze hadden dezelfde helderblauwe ogen.

‘Wat zullen jullie het spannend vinden om Blair vanavond haar nieuwe tournee te zien aftrappen. En nog wel op haar oude school, in haar geboorteplaats!’

Marnie knikte enthousiast. Te enthousiast, vond Stevie. ‘We hebben er enorm, enorm veel zin in, zoals iedereen in Honeyville. We hebben het hier al maanden over niks anders dan over het concert. We zijn extreem trots op haar.’

‘Trots’ was niet een van de vele woorden die Marnie had gebruikt om te omschrijven wat ze van haar dochter vond, de vorige keer dat Blair hen had verblijd met haar gezelschap. Vermoeiend, veeleisend, chaotisch... Als Blair op bezoek kwam, was er altijd kans op tranen, driftbuien en familiedrama. Het was waar wat er werd gezegd: roem verandert mensen. Maar de roem had Blair niet alleen veranderd; die had haar ook van hen afgenomen.

Dus ja, Marnie had gelijk: ze waren trots op Blair. Maar hun trots was gekleurd door verdriet.

‘Het is geweldig om haar te zien optreden na wéér een van haar pauzes!’

Hilton benadrukte het woord ‘weer’ irritant. Een halfjaar geleden had Blair zich laten opnemen in een kliniek. Volgens het partijprogramma, dat Marnie uit alle macht had geprobeerd te slikken, was ze naar een kuuroord gegaan voor wat rust en ontspanning, maar het gerucht ging dat ze weer in een ontwenningsskliniek zat.

Hilton ging zachter praten. ‘Maar best wel een emotionele tijd, hè?’ Hiltons glimlach werd vervangen door een blik van bezorgde belangstelling. ‘Zijn de familieverbanden... moeizaam geweest?’

Stevies ogen bewogen van haar vader naar haar moeder. Hoe zouden ze deze aanval pareren? Ze schrok zo erg dat ze een sprongetje maakte toen Marnie heel hard en geforceerd begon te lachen.

‘In welk gezin komen er nou geen onenigheidjes voor? Maar het gaat prima. Helemaal prima. Kan niet beter!’

Het was niet de meest overtuigende acteerprestatie.

‘Dat is geweldig om te horen.’ Het was duidelijk dat Hilton er geen woord van geloofde. ‘Dus Hal komt naar de show kijken?’ Hij keek om zich heen alsof hij wilde zeggen: want ik zie hem nergens.

‘Natuurlijk!’ Marnies stem ging omhoog. Ze schraapte haar keel en vond een lagere toon. ‘Hij zou het optreden voor geen goud willen missen!’

Dat was niet wat Stevies halfbroer tegen haar had gezegd.

‘Het spijt me, Hilton, maar we moeten gaan,’ zei Frank en hij legde een hand op Marnies rug, klaar om haar weg te leiden.

Die goeie ouwe Frank. Hij was er een expert in om Stevies moeder uit allerlei situaties te manoeuvreren. Frank had al heel wat openbare confrontaties voorkomen, zoals die keer dat Marnie Stevies schooldecaan in het warenhuis staande had gehouden in het gangpad met de kerstversieringen. Meneer Hassell had er geen

idee van hoe weinig het had gescheeld of hij had een decoratieve pompoen naar zijn hoofd gekregen.

‘Volgens mij zie ik Bex Lyons daar,’ ging Frank verder. ‘We hebben met haar afgesproken zodat zij ons naar onze plaatsen kan brengen.’

‘O ja!’ zei Marnie, die naar haar vluchtroute speurde. ‘Dat is mevrouw Lyons! Mevrouw Lyons!’

Bex was de assistente van Blairs manager. Tenminste, dat dacht Stevie. Het was mogelijk dat ze ook dienstdeed als bodyguard. Ze was een kleine, stevige vrouw, met een bleke huid en een kortgeschorren kapsel, met een uitstraling van: met mij wil je geen ruzie krijgen. Nu keek ze naar hen vanachter een zonnebril, met een volkomen onbeweeglijk gezicht, totaal onaangedaan door de aanblik van een vrouw in een opbollend geel broekpak die naar haar schreeuwde.

‘Ik moet gaan!’ Marnie beende weg en ze liet Hilton en zijn microfoon in haar kielzog achter.

‘Kómt Hal wel, pap?’ vroeg Stevie toen ze haar volgden.

‘Ik weet het niet zeker. Ik dacht dat ik zijn pick-up eerder vandaag had gezien, maar dat zal wel wensdenken zijn geweest,’ zei Frank. ‘Je moeder heeft geprobeerd hem over te halen. Hij zei dat hij te oud was voor een concert.’

Stevie trok haar wenkbrauwen op. Hal was pas drieëndertig, dus ze wisten allebei dat dat niet de reden was. De waarheid was dat Hal het Blair nooit helemaal had vergeven dat ze een paar jaar geleden een verhaal over hem aan de pers had gelekt.

‘Annie heeft hem misschien omgepraat. Ze zei dat zelfs als Hal weigert, zij misschien toch komt,’ zei Frank.

Hal zou niet komen. Niet na het rampzalige ‘Welkom thuis, Blair’-diner dat de avond ervoor had moeten plaatsvinden. Toen er een enorm boeket arriveerde, in plaats van Blair zelf, met een briefje erbij waarop stond dat ze moest werken, was Hal behoorlijk pissig geweest. Annie had geprobeerd hem te kalmeren, maar zelfs

de gewoonlijk heel effectieve invloed van zijn echtgenote had deze keer niet gewerkt. Stevie begreep zijn reactie wel: Hal was gekomen, klaar om het eindelijk uit te praten met Blair, en hij was gekwetst dat ze niet eens de moeite had genomen om te komen opdagen.

Blair had Stevie een berichtje gestuurd, het eerste in vier maanden volgens haar telefoon, waarin ze duidelijk probeerde haar zover te krijgen dat ze de boel zou sussen voor haar.

Haat me alsjeblieft niet. Zeg tegen iedereen dat het me spijt. Maar dit is supersuperbelangrijk. Kan het niet uitleggen maar geloof me ik heb een goede reden.

Overdreven dramatisch, wat typisch was voor haar, en waarschijnlijk bullshit. Ik heb een heel goeie reden maar ik kan er nu niet zo gauw één verzinnen, dus beschouw deze woordenbrij maar als een excuus. Stevie had een snelle reactie teruggestuurd.

Tuurlijk. Geen probleem.

Ze zag er het nut niet van in om erop in te gaan.

‘Meneer en mevrouw Baker...’ Bex trok haar zonnebril een paar millimeter omlaag en keek naar Stevie. ‘En het zúsje?’

Alweer die verbazing. En dat terwijl Bex Stevie al minstens twee keer eerder had ontmoet. Hoewel dat natuurlijk wel al een tijd geleden was.

Er klonk muziek vanuit het stadion: het voorprogramma, Dime a Dozen. Er steeg een ongeduldig geroezemoes op uit de rij mensen die nog stonden te wachten om naar binnen te gaan.

‘Hebben jullie je sleutelkoord?’ blafte Bex.

Stevie kromp ineen.

Wauw. Wat wist Bex Lyons het charmant te brengen.

Marnie begon verwoed in haar tas te zoeken, waarbij ze Stevie een enorme spuitbus haarlak, een handvol bonnetjes en een in plasticfolie gewikkelde kalkoensandwich overhandigde voordat ze eindelijk met een triomfantelijk ‘ta-daa!’ de drie vipsleutelkoorden tevoorschijn haalde.

Bex bleef onbewogen kijken. ‘Als jullie zo vriendelijk willen zijn ze om te doen, dan neem ik jullie mee door de beveiliging en wijs ik jullie je plaats.’ Bex nam hen mee naar de voorkant van de rij, waar de beveiliging onverschillig toekeek hoe een superemotionele Blair Baker-fan smeekte om backstage toegelaten te worden.

‘Hemeltje! Heeft dat meisje nou een badpak aan?’ fluisterde Marnie, zo hard dat iedereen binnen een straal van tien meter het kon horen.

Het was nogal een outfit. Een paars eindelijk pakje, met franjes aan de voorkant en langs de mouwen, en met zilverkleurige cowboylaarzen.

Stevie kende haar. Het was Colby Green, met haar springerige blonde haar en te veel lipgloss. Iets meer dan twee jaar geleden had Colby halverwege het derde jaar de overstap gemaakt van East Side High naar Honeyville High. Toen Colby erachter was gekomen dat ze in hetzelfde jaar zat als de zus van Blair Baker, had ze haar een heel semester lang lastiggevallen. Stevie had haar best gedaan om haar te ontlopen, maar toen Colby haar had aangeklampt terwijl ze tijdens de lunchpauze in een wc-hokje zat, had Stevie besloten dat het welletjes was. Tijdens het plassen was niet het goede moment om te bespreken of Blair een livechat zou willen doen op Colby’s Blair Baker-fanpagina. Stevie had tegen haar gezegd dat ze moest weggaan of dat ze er anders voor zou zorgen dat haar voor de rest van haar leven de toegang tot al Blairs concerten zou worden ontzegd. Daarna had Colby haar met rust gelaten.

Maar deze keer zag Colby er niet uit alsof ze het zou opgeven.

De franjes van haar bodysuit wapperden woest in het rond toen ze met haar telefoon voor het gezicht van de beveiligger heen en weer zwaaide. 'Ik ben haar grootste fan! Kijk! Ik beheer letterlijk de fanpagina van de Blairites! Ik...'

'Al had je haar naam op je kont laten tatoeëren; je komt niet backstage.'

Stevie probeerde niet te vergenoegd te kijken toen ze langs Colby liep. Maar het zorgde er wel voor dat ze zich een klein beetje belangrijk voelde; misschien had het toch voordelen om de zus van een superster te zijn.

Stevie en haar ouders lieten hun vippasje zien aan een vrouw in een reflecterend vest die hun toebeet: 'Namen.'

'Mevrouw Marnie met i-e, Baker.' Stevies moeder praatte hard en met een air van gewichtigheid, waardoor een paar mensen in de rij fluisterden: 'Is dat Blairs moeder?'

Stevies vader boog naar voren en schraapte zijn keel. 'Frank Baker.'

De vrouw vinkte hun namen af op haar klembord en fronste toen Stevie haar naam opgaf. 'Stevie Baker? Hm.' Ze tikte met haar pen op het klembord. 'Heb je je identiteitsbewijs bij je?'

'Dat ligt in de auto.' Stevies wangen begonnen te gloeien. Zou ze nu echt geweigerd worden bij het concert van haar eigen zus? Dit was karma omdat ze zich zo in haar nopjes met zichzelf had gevoeld.

Bex kwam tussenbeide. 'Is er een probleem, Janie? Deze mensen zijn familie van Blair.'

Janie frummelde aan haar klembord. 'Nee, geen probleem, mevrouw Lyons.'

Bex gebaarde naar binnen. 'Als jullie me dan willen volgen.'

Marnie knikte kort, met een blik van 'lekker bezig, Janie' op haar gezicht.

Stevie hoorde een schreeuw achter zich. Jemig. Colby en haar franjes werden steeds geagiteerder.

‘En als ik je nou op mijn knieën zou smeken?’ vroeg Colby.

Marnie maakte een ‘tss’-geluidje. ‘Wat een toestand!’

‘Misschien moet ik voor jou ook zo’n paars gevalletje kopen, Marnie,’ zei Frank en hij gaf haar een speels klapje op haar kont.

Getver. Dat hoefde Stevie niet te horen.

Marnie rolde met haar ogen. ‘Gedraag je, Frank.’

Bex nam hen mee het veld op, en Stevie moest even diep ademhalen in een poging het allemaal te verwerken. De tribunes waren bijna vol. Ze had gehoord dat er tienduizend kaartjes waren verkocht, en als ze nu zo om zich heen keek, kon ze dat wel geloven.

De binnenkant van het stadion was onherkenbaar. De Blair Baker-productiemachine was het stadje binnengerold zodra de schoolvakantie was begonnen. In minder dan twee weken hadden ze een enorm podium gebouwd aan de noordkant, recht voor het sportcomplex. Er waren verschillende overdekte looppaden gemaakt die toegang gaven tot het podium. Er was zwaar belastbaar vloermateriaal op het gras gelegd en er waren extra tribunes gebouwd om meer zitplaatsen te creëren.

Marnie genoot. Ze was aan het knikken, wuiven en joelen wanneer ze iemand die ze kende op de zitplaatsen voor de gewone bezoekers zag, en al lopend vertelde ze Frank wie het waren.

Sommige van Stevies voormalige klasgenootjes waren er ook. Het concert vormde de start van hun eindexamenviering. Morgen gingen ze naar Folly Beach voor ‘*beach week*’. Zij was ook uitgenodigd maar ze vond dat ze niet moest gaan. Ze deed geen eindexamen en had niet het gevoel dat ze het recht had om feest te vieren. Ze had op de basisschool en in de onderbouw bij hen in de klas gezeten, maar na wat er met Mia was gebeurd, was ze achterop geraakt met haar lessen en was ze in de derde blijven zitten. Ze waren uit elkaar gegroeid. Ze wist dat dat helemaal haar eigen schuld was, maar toch wilde ze dat het allemaal anders was gelopen.

‘Heel Honeyville is uitgelopen vanavond!’ zei Frank terwijl Stevie keek hoe haar klasgenootjes naar de oostelijke tribune liepen.

Hij legde zijn hand op haar schouder. ‘Gaat het, Kleine Beer? Je kunt wel met hen mee als je wilt.’

Stevie glimlachte geforceerd. ‘Wat, en mijn ruitjesoverhemd-partner laten zitten?’ zei ze en ze porde met haar elleboog tegen zijn arm. Ze keek even naar de anderen, toen weer naar hem, en glimlachte oprecht toen ze de bezorgdheid in zijn ogen zag. ‘Heus, ik vermaak me hier wel.’

Bex Lyons nam hen mee naar de voorkant van het stadion en het trappetje op naar de tribune meteen rechts van het podium. Ze schuifelden langs de rij naar hun zitplaats, waarbij Marnie zich er totaal niet van bewust was dat ze erin slaagde iedereen in de rij in het voorbijgaan te raken met haar handtas. Het stadion was bijna vol, een zee van met lovertjes bedekte fans die vrijwel geen interesse toonden voor het voorprogramma, dat zich ondanks het gebrek aan belangstelling dapper door de set worstelde. Concertmascottes, verkleed als enorme teddyberen in de Honeyville High-voetballtenues, klaptten in hun poten in een poging wat enthousiasme op te roepen.

‘We hebben de beste plekken!’ verklaarde Frank handenwrijvend toen ze het midden van de rij bereikten.

‘Dat mag ik wel hopen,’ zei Marnie en ze liet zich op koninklijke wijze op haar stoel zakken terwijl ze knikte en glimlachte naar mensen die ze niet kende en die duidelijk geen idee hadden wie zij was.

Stevie keek naar de lege plek naast haar en toen naar Bex. Zou ze het hele concert naast haar moeten zitten? Dat zou een gezellige avond worden...

‘Die is voor Gunner Trip,’ zei Bex.

O, goddank. Wacht eens. Dé Gunner Trip?

‘Hij komt wat later,’ zei Bex, die al ergens anders naar keek. ‘Ik zal je mijn nummer geven voor het geval dat je me moet bellen.’

Stevie gaf Bex haar telefoon en die typte haar nummer in. 'Ik ben backstage nodig. Veel te doen. Geniet van het optreden. We verleggen de grenzen met deze nieuwe tournee. Jullie gaan een heel nieuwe, volwassen Blair zien.'

Grenzen verleggen was iets waar Blair expert in was. Mensen tot het uiterste drijven, en vervolgens over het randje, in Hals geval.

Marnie porde Stevie met haar elleboog in haar zij en vormde geluidloos 'Gunner Trip' met haar mond, met ogen die wild knipperden van opwinding. Stevie probeerde te doen alsof het haar niets deed. Maar het was best spannend dat hij er zou zijn en vlak naast hen zou zitten.

Gunner Trip was een lijnverdediger van de Titans. Een nationale held na zijn optreden in *Dancing with the Stars*. En Blairs vriendje, naar het scheen. 'Naar het scheen' omdat, volgens de wetten van Marnie Baker, de status van vriendje nog niet kon worden vastgesteld aangezien niemand in het gezin hem tot nu toe had ontmoet. Al zag het er naar uit dat dat ging veranderen.

'Hoorde je dat, Frank? Gunner Trip!' riep Marnie uit. Ze stond op en gaf toen een klap op Stevies knieën. 'Stevie, ruil van plek met me!'

Stevie was net op tijd uit de weg gegaan voor Marnie zich op haar stoel liet neerploffen.

'Gunner Trip!' zei Marnie weer en ze liet haar schouders op en neer bewegen en wreef in haar handen.

Stevie had hem nog nooit ontmoet, maar ze had nu al met hem te doen.

Ze ging op haar nieuwe plek zitten en keek discreet om zich heen. Misschien waren er nog andere beroemdheden in de vipbox. Er zat een wat oudere man in het gedeelte onder haar, met iemand die waarschijnlijk zijn dochter was. Stevie dacht dat ze hem herkende; een acteur misschien? Pas toen hij zich omdraaide, besefte ze wie hij was: Kirk Tyler, Blairs manager. Stevie had hem nog nooit per-

soonlijk ontmoet, maar ze had besloten dat hij misschien wel een beetje een eikel was toen Blair niet op Mia's dertiende verjaardag kwam omdat Kirk Blair had laten optreden in een of ander winkelcentrum. Zijn status als eikel was volledig bevestigd toen Blair vorig jaar voor geen van de wakes voor Mia was komen opdruven vanwege 'werkverplichtingen'.

Zijn blik landde op Stevie en zwierf toen verder naar Frank en Marnie. Hij stak zijn hand op. Marnie zwaaide terug. Frank wist een kort knikje op te brengen.

Stevie draaide zich om en vroeg zich af of er verder nog iemand zou zijn die ze herkende. Twee rijen achter haar zat acteur Todd Richards naast supermodel Asha Deacon. Zij was op haar telefoon aan het scrollen en keek niet al te opgewekt. Waarschijnlijk omdat Weatherman Stan, een plaatselijke beroemdheid, aan haar andere kant naast haar zat en duidelijk bijzonder opgetogen was en – Stevie hield haar hoofd schuin – ja, mogelijk ook een beetje dronken. Verderop in de rij zaten de leden van K-popband KP1, en Roddy Ripper, de pasgeleden gestopte Ultimate Fighting-kampioen.

Ongelooflijk eigenlijk dat ze allemaal waren afgereisd naar het kleine Honeyville, met zijn bevolking van vijfduizend zielen.

Tegen de tijd dat het voorprogramma het podium verliet, was Gunner Trip nog steeds niet verschenen. Marnie stopte pas met teleurgesteld zuchten toen de lichten uitgingen en de arena in duisternis werd gehuld.

Toen verschenen er twee gezichten op het gigantische scherm, onder de woorden TER ERE VAN HEN DIE ONS ZIJN ONTVALLEN.

Stevie zoog zo snel haar adem naar binnen dat ze zich bijna verlikte, en er daalde een beladen stilte neer over het stadion.

Aaron Taylor en Mia.

Wat was dit in godsnaam?

Aaron had een ernstige uitdrukking op zijn gezicht en hij droeg

een jack van het studententeam van East Side High. Zijn donkerblonde haar was aan de zijkanten kort maar bovenop een beetje onverzorgd. Zijn gezicht was hoekig, bijna hard, en zijn intens groene ogen starden naar de menigte. Stevie had hem nooit ontmoet, maar zijn pleegouders, Marvin en Gloria Thompson, wel een paar keer, toen ze met haar vader in het buurthuis was. Aaron was een knappe jongen, maar er zat iets droevigs in zijn blik.

In contrast daarmee was Mia's glimlach stralend. Haar foto was genomen door Hal, tijdens een vakantie van het gezin Baker in de zomer nadat ze twaalf was geworden. Vlak voordat hij hem nam, had hij een melige grap gemaakt – 'De zon belde om te klagen dat je hem overschaduw' – en haar glimlach was groot en volkomen spontaan. Ze droeg een witte jurk en had haar armband met bedeltjes om. Haar rossige haar zat in een paardenstaart en haar gewoonlijk bleke huid had een licht gebruinde gloed gekregen. Dit was een privéfoto van de familie, eentje waarvan Stevie niet had geweten dat hij aan de pers was vrijgegeven.

Blairs stem knalde uit de luidsprekers. 'Honeyville is twee keer door een tragedie getroffen. Vandaag dragen we, als gemeenschap, Aaron en Mia in ons hart.'

Stevie draaide zich om naar haar moeder en fluisterde: 'Wist jij hiervan?'

Marnie kreeg tranen in haar ogen en ze schudde haar hoofd.

Stevie draaide zich om naar haar vader. Ook hij zag er ontdaan uit. 'Ik ben ervan overtuigd dat je zus iets aardigs probeert te doen...'

Iets áárdigs? Ze buitte de pijn van het stadje uit.

Godzijdank was Hal er niet.

Het vuurwerk begon. Het schoot hoog de avondhemel in en ontplofte luid in rode en gele tinten: de kleuren van Honeyville High. De menigte riep 'oeh' en 'aah', en toen weerklonk er een stem door de tribunes.

Maar Stevie kon niet van zich afzetten waar ze net getuige van was geweest.

Blair had hen moeten waarschuwen. Ze had het hun moeten vragen.

De laatste vuurpijl ontplofte met een dramatische knal. Iedereen in het stadion zweeg, en de lucht gonsde van de verwachtingsvolle spanning.

‘IK BEN TERUG, BITCHES!’ Blairs stem schalde over de menigte.

‘Je zus, beleefd als altijd,’ zei Frank tegen Stevie in een poging haar op te beuren.

Er klonk geschreeuw en gejuich. Iedereen stond op. Rook vulde het podium. Lichten flitsten. Toen klonk er een akkoord van een elektrische gitaar, zo luid dat het natrilde in Stevies ribbenkast.

Nog meer geschreeuw, inmiddels tegen het hysterische aan.

‘DAAAAAR BEN IK WEEEEEEER!’ klonk Blairs stem opnieuw.

De lichten begonnen sneller te flitsen, en door de rook heen steeg een platform op.

Op het platform, met haar gebruikte benen over de rand gedrapeerd, lag Stevies zus. Ze droeg de outfit van het billboard, maar haar hoed lag naast haar. Het licht van de schijnwerpers weerkaatste in de strassteentjes.

Stevie probeerde Mia’s gezicht uit haar gedachten te bannen; ze probeerde zich te ontspannen en van de show te genieten terwijl het geschreeuw van de menigte luider werd en het platform verder steeg.

Haar hart ging sneller kloppen. Blair wist wel hoe ze een grootse entree moest maken.

‘Ik hoop dat ze goed vastzit aan dat ding,’ zei Marnie met een grimas. ‘Het is erg hoog.’

De gitaar sloeg weer een akkoord aan. De toeschouwers joelden toen ze het nummer herkenden. Stevie grijnsde. Het concert begon met ‘Broken Roots and Burnt Bridges’. Naast haar keek Marnie

nijdig. Een groepje fans in het gedeelte met de staanplaatsen greep elkaar vast en sprong gillend op en neer. Een aantal meisjes in het publiek was al begonnen met huilen. Eentje schreeuwde: 'Ik hou van je, Blair!' – alsof het makkelijk was om van Blair te houden. Telefoons gingen de lucht in, klaar om het eerste nummer van Blairs Homecoming Tour vast te leggen.

De gitaar klonk weer en begon aan het nummer. Het geschreeuw stierf weg en het werd rustiger, zodat Blair kon invallen met het eerste couplet.

'Vier albums, meer dan tachtig nummers op haar naam, en dan kiest ze dit,' momperde Marnie.

'Het is een publieksfavoriet, mam,' zei Stevie.

'Waarom kon ze dat nummer over haar eerste liefde niet zingen? Dat is een prachtig liedje.'

Er klonk een luid 'sst' achter hen. Stevie draaide zich om en zag Todd Richards boos naar hen kijken.

Marnie keek achterom, zwaaide en glimlachte, terwijl ze boos mompelde: 'Wie denkt hij wel dat hij is, dat hij me probeert het zwijgen op te leggen bij het concert van mijn eigen dochter? Wat een lef!' Toch werd ze daarna echt stil, klaar voor Blairs zangpartij. Maar toen de band het eerste couplet speelde, werd de tekst niet gezongen.

'Is dat niet het gedeelte waar ze begint te zingen?' vroeg Marnie.

'Gewoonlijk wel,' zei Stevie. 'Waarschijnlijk is het om de spanning nog verder op te voeren.'

De gitaar begon voor de tweede keer aan het couplet, en de hele menigte leek als één man naar voren te leunen, klaar om Blair de woorden '*a queen of her own kingdom with a bottle in her hand*' te horen zingen, maar opnieuw kwam er niets.

'Denk je dat haar microfoon het niet doet?' vroeg Marnie terwijl ze Stevie met een elleboog aanstootte. 'Ga eens tegen iemand zeggen dat je denkt dat haar microfoon misschien stuk is.'

‘Ik weet zeker dat haar enorme team erbovenop zit als dat zo is, mam. Ze bouwt gewoon de spanning tot het uiterste op.’

‘Nou, ik wou maar dat ze dat niet deed,’ zei Marnie.

‘Ze ziet er wel heel stil uit daarboven. Denk je dat alles goed is met haar?’ vroeg Frank.

‘Heus wel. Het is gewoon op-en-top Blair: het moment helemaal uitmelken,’ zei Stevie, maar ze had het idee dat ze even verwarde blikken waarnam op de gezichten van de bandleden voordat ze het intro nog een keer inzetten.

Het couplet begon voor de derde keer, de gitaar luider, urgenter, alsof de gitariste een beetje geïrriteerd begon te raken. Stevie gaf haar geen ongelijk. Marnie had gelijk: Blair moest nou eens ophouden met lummelen en gaan zingen.

Maar opnieuw bleef het stil.

Er klonk geroezemoes in het stadion toen de band voor een vierde poging terugging naar het intro.

Weatherman Stan zwaaide met zijn heupfles en brulde: ‘Begin nou eens een keer!’

Marnie draaide zich om en beet hem toe: ‘Ze bouwt de spanning op, idioot!’

Stevie hield haar hoofd schuin. Frank had gelijk: Blair zag er wel heel erg stil uit daarboven. Er begon een gevoel van onrust bij haar op te komen.

Er voelde iets niet in de haak. Het voelde verkeerd.

De hele arena leek zijn adem in te houden tegen de tijd dat Blair met haar zang moest invallen.

Deze keer zou ze toch wel gaan zingen?

Pas toen er iemand gilte, merkte Stevie het bloed op.

HOOFDSTUK 2

Bloed? Was het blóéd?

Stevie leunde over de reling. Onder het platform glinsterde een plas van iets donkers en diks in het licht van de podiumlampen. Het kon geen bloed zijn. Het was iets anders: een soort olievlek, misschien? Er viel een druppel van boven naar beneden, die het oppervlak verstoorde. Stevie keek omhoog, naar de bron ervan. Naar Blair.

Haar vader had gelijk: ze lag inderdaad wel heel stil. Waarom lag ze zo stil?

Er steeg wat gejoel en gejuich op van de menigte, alsof ze nog steeds probeerden Blair aan te moedigen om te gaan zingen. Wisten ze dat dit allemaal deel uitmaakte van de act? Stevies gedachten dwaalden af naar wat Bex had gezegd: dat Blair grenzen verlegde. Het was een act. Dit was allemaal in scène gezet. Een artistieke keuze – wel wat macaber na het eerbetoon – maar Blair kon nu elk moment opspringen, herboren voor het oog van haar geboortestad, of wat voor creatieve shit ook. Stevie schudde haar hoofd, opgelucht maar ook pissig. Dat was geen bloed, geen écht bloed. Natuurlijk niet. Al was het maar omdat er veel te veel van was.

Blair hield iedereen gewoon voor de gek... Maar misschien had ze het aan haar bandleden moeten vertellen. Zij zagen er niet uit alsof ze enig idee hadden wat er aan de hand was. Ze waren nog steeds aan het spelen, ook al zou een recensent misschien hebben gezegd dat er maar weinig overtuiging in zat. Stevie slikte, en er

kwam opnieuw een ongerust gevoel bij haar op. Als er iets ergs was gebeurd, zouden ze toch wel stoppen? Dan zou iemand wel iets doen...

Plotseling rende Bex Lyons het podium op, met een hand op haar oortje. Ze schreeuwde iets wat Stevie niet kon verstaan terwijl ze met haar andere hand naar het platform zwaaide. Stevies maag kromp samen, en haar huid prikte. Stel dat... Nee. Het kon evengoed allemaal nog onderdeel zijn van de act. Gewoon Blair die iedereen bij de neus nam.

De muziek stopte, waarbij de basgitaar er wat langer over deed, en de lage noten resoneerden door de menigte van stokstijf stilstaande fans. Shit. Er was iets mis. Heel erg mis. Het platform begon te zakken en een team ambulancemedewerkers rende het podium op. Daarna de beveiligers, die de band van het podium af begeleidde. Er rolde een golf van verwarring door de arena. Door Stevie.

‘Frank?’ vroeg Marnie met grote ogen.

Ook Stevie keek naar haar vader en ze zocht op zijn gezicht naar geruststelling.

Frank was bleek, zijn kaken op elkaar geklemd.

‘Papa?’ Stevie hoorde de wanhoop in haar stem.

Frank legde zijn hand op Stevies schouder. Hij keek haar aan. ‘Blijf hier. Ik ga uitzoeken wat er in godsnaam aan de hand is.’ Zijn stem was kalm en straalde gezag uit, maar zijn pupillen waren groot van ongerustheid.

Stevie knikte zwijgend terwijl Frank zich een weg langs de rij baande. Hij schakelde over op de politieagentmodus.

Het platform, met daarop Blairs roerloze lichaam gedrapeerd als een lappenpop, kwam nog steeds langzaam omlaag. Bex Lyons was aan het roepen, ijsbeerde over het podium en gooide haar armen omhoog van frustratie terwijl ambulancemedewerkers witte plastic handschoenen aantrokken.

Er steeg een geroezemoes van duizenden ongeruste stemmen op in de arena. Een vrouw hield twee meisjes in Blair Baker-T-shirts dicht tegen zich aan terwijl ze hen langs de zitplaatsen begeleidde, waarbij ze haar jas omhooghield om hun zicht op het podium af te scherpen.

Er klonk geknetter – de geluidsinstallatie krijste – en toen maande een bulderende stem de menigte tot stilte.

‘Attentie, iedereen. Vanwege een onvoorzien medisch noodgeval moeten we iedereen vragen de arena kalm en veilig te verlaten. Volg alstublieft de instructies van het personeel en gebruik de dichtstbijzijnde uitgangen. Satellite Entertainment biedt zijn excuses aan voor het ongemak en stelt uw medewerking op prijs. Dank u wel.’

Heel even was alles stil, afgezien van het geluid van het bloed dat in Stevies hoofd gonsde. Toen hapte het hele stadion als één mens naar adem, waardoor die lucht werd samengeperst en zich strak om haar heen klemde. Iemand jammerde. Toen nog iemand. En toen steeg er overall steeds meer gejammer op. Stevie wilde haar handen op haar oren leggen. Hun allemaal vertellen dat ze hun mond moesten houden.

De grond verschoof onder haar voeten. Stevie zocht steun bij de reling. Iemand legde een hand op die van haar. Ze draaide zich om, en haar lichaam voelde zwaar aan terwijl de wereld om haar heen tolde.

‘Stevie?’ vroeg Marnie, met een zoekende blik en trillende kin. ‘Stevie, wat gebeurt er?’

Het platform bereikte de vloer van het podium. Drie ambulancede medewerkers zwermden eromheen; om Blair heen. Bex, met haar handen op haar heupen en haar ogen neergeslagen, stond te praten met een man in een pak die woeste gebaren maakte. Een podiummedewerker bracht een scherm en begon het uit te rollen, maar niet snel genoeg om te voorkomen dat Stevie het gezicht van

haar zus zag. Of de manier waarop haar hoofd naar achteren was gezakt. Open mond. Glazige ogen. Of het hoofdschudden van de ambulancemedewerker, nadat hij zijn vingers op Blairs hals had gelegd.

Een meisje schreeuwde: ‘O mijn god! Is ze dood? Is Blair Baker dood?’

Hou je bek. Hou je bek. Hou je bek.

Marnie pakte Stevies pols stevig vast. ‘Wat gebeurt er? Wat zei ze? Waarom zei dat meisje dat?’

Stevie duwde het beeld van haar zus uit haar hoofd. Ze wilde het niet geloven. ‘Ik... Ik weet het niet. Papa. Laten we papa zoeken.’ Ze pakte haar moeders hand, maar Marnie sloeg hem weg.

‘Stevie! Wat zei ze nou net over Blair?’

Stevie riep: ‘Ik weet het niet!’ Dat was een leugen, maar ze kon het niet herhalen.

‘Gaat het niet goed met haar? Een medisch noodgeval? Wat voor medisch noodgeval?’ vroeg Marnie, die als een bezetene haar tas pakte. ‘Breng me naar Blair. Ik wil mijn dochter zien.’

Stevie greep haar moeders hand en trok haar mee naar de trap-treden, tussen de bodyguards door die hun beroemdheden het vipgedeelte uit loodsten. Ze moest haar vader zien te vinden, want hij zou wel weten wat ze moesten doen.

Ze bereikte de onderkant van de trap. De arena begon leeg te stromen. Mensen schudden hun hoofd van ongeloof, anderen snikten. Ze hadden hun hand over hun mond geslagen of hielden een arm om vrienden heen. Allemaal wilden ze daar zo snel mogelijk weg.

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en probeerde Bex te bellen.

Er werd niet opgenomen.

Stevie ging op haar tenen staan en zag het bordje BACKSTAGE. Ze drong naar voren en hield haar moeders hand steviger vast terwijl ze tegen de stroom in worstelde.

‘Ik moet Blair zien!’ zei Marnie, die tegenstribbelde. ‘Neem je me mee naar Blair?’

Stevie zag Blairs gezicht weer voor zich. De plas bloed. Haar adem stokte in haar keel en haar benen werden slap. Nee. Blijf in beweging. Ze ademde diep in. ‘Deze kant op.’ Ze trok Marnie mee naar voren, probeerde haar te beschermen tegen het geduw en gebeuk van de menigte. Ze kreeg een elleboog tegen haar ribben, en nog een. Er kwam woede in haar op en ze barstte uit toen iemand tegen Marnie aan botste.

Stevie draaide zich om. ‘Kijk uit waar je loopt!’

Colby merkte haar niet eens op. Haar met mascara besmeurde gezicht was op haar telefoon gericht, te gefocust op het geven van een doorlopend verslag. ‘Het is hier chaos. Ik weet niet wat er gebeurt!’ Haar stem was emotioneel, uitzinnig. ‘Ik zal proberen jullie allemaal op de hoogte te houden.’

Stevies maag draaide zich om van walging. Colby was content aan het filmen voor haar fansite. Ze verdween in de menigte, nog steeds tegen haar telefoon pratend. Haar zus was zojuist doodgegaan, en Colby deed er live verslag van.

Want dat was er gebeurd, toch? Blair was dood. Haar zus was dood.

‘Stevie!’

Een stem trok haar uit haar gedachten naar het hier-en-nu.

‘Stevie, hier!’ Een politieagent beende naar haar toe. Zijn gezicht was duidelijk afgetekend in een zee van vage gezichten.

‘Oom Jimmy?’ Stevies vastberadenheid wankelde; het lukte haar maar net zich ervan te weerhouden om in tranen uit te barsten. Ze slikte en vond met grote moeite haar stem. ‘Mam, kijk, het is oom Jimmy.’

Marnie pakte zijn handen vast. ‘O, Jimmy! Volgens mij is er iets afschuwelijks gebeurd!’

‘Ik heb het net gehoord. Ik ben hier zo snel mogelijk naartoe gekomen.’ Zijn ogen gingen van Marnie naar Stevie en hij bekeek hen onderzoekend. ‘Wat weten jullie tot nu toe?’

Het hoofdschudden van de ambulancemedewerker, die kleine allesbepalende beweging, zette zich vast in haar gedachten. Stevie kon het niet zeggen. Niet waar haar moeder bij was. ‘Alleen dat er een medisch noodgeval is.’

Hij knikte. Aan zijn ogen zag Stevie dat hij meer wist. ‘Is Frank bij jullie?’

‘Papa ging uitzoeken wat er aan de hand was.’

Jimmy snoof, schudde zijn hoofd. ‘Altijd de politieagent, hè? Laten we jullie twee naar een wat rustigere plek brengen, dan zoek ik uit wat er aan de hand is.’ Hij nam hen mee naar een deur waarop ARTIESTENFOYER stond. Zijn radio zoemde bij zijn heup. Een krakerige stem zei: ‘Eenheid 46, aanwezig bij incident in stadion Honeyville High. Slachtoffer is een twintigjarige vrouw, van wie is bevestigd dat ze is overl-’

Jimmy zette hem uit voordat de stem aankondigde wat Stevie al vermoedde. Maar ze wilde het niet geloven, kon het niet geloven.

Jimmy duwde de deur open, keek om zich heen en leek tevreden. ‘Ga hier maar naar binnen. Agent Dean zal samen met jullie wachten. Ik kom zo snel mogelijk terug.’

Stevie fronste. ‘Agent wie?’

De jonge politieagent die een eindje was achtergebleven, zette nu een stap naar voren. ‘Agent Dean,’ zei hij met een knikje.

Zijn naam drong nauwelijks tot Stevie door. Haar blik gleed over hem heen zonder dat ze hem eigenlijk zag; alleen brede schouders onder een keurig geperst uniform; bruin haar dat aan de zijkanen kortgeknipt was en langer vanboven; en een gezicht gevormd door zachte hoeken.

‘Zoek uit wat er aan de hand is,’ zei Marnie, terwijl ze met een

dwingende blik Jimmy's hand vastgreep. 'Daarna kom je terug en vertel je me dat mijn kindje oké is, hoor je me?'

Oom Jimmy keek haar niet aan. 'Ik kom zo snel mogelijk terug.'

De deur ging dicht en de kamer werd stil. Stevie stond daar te proberen het onbegrijpelijke te bevatten.

De muren van de artiestenfoyer waren behangen met posters van Blair. Van alle kanten keek ze hen glimlachend aan. En daar was die tong weer. Het was tegennatuurlijk om te wachten op nieuws over haar zus terwijl die knipoogde, grijnsde en naar hen lachte. Zo veel Blairs. Maar waar was háár Blair? Het moest gewoon goed met haar gaan. Die ambulancemedewerker had zich vergist. Stevie had zich vergist. Blair was niet dood. Ze kon niet dood zijn. Niet haar zus. Niet haar Blair. Stevies hart ratelde in haar borst; haar ademhaling was oppervlakkig. Haar gedachten begonnen door te draaien, en haar ingewanden ook. Er was zo veel bloed. Er barstte een snik uit haar mond.

'Niet doen,' zei Marnie fel. 'Het komt helemaal goed met haar.'

Stevie knikte en probeerde zich te vermannen. Ze wilde maar dat ze het kon geloven.

Marnie wankelde en stak haar hand uit naar de muur.

Stevie greep haar vast. 'Ga maar even zitten.'

'Ik wil niet praten,' zei Marnie. 'Niet tot ik heb gehoord dat het goed gaat met Blair. Ik kan gewoon niet praten.'

Stevie nam haar moeder mee naar een van de twee enorme fel-roze banken in de vorm van lippen. Marnie zat kaarsrecht overeind en draaide de hele tijd aan haar trouwring. Ze zag er zo klein uit nu ze op die reusachtige roze mond zat. Ze was klein van stuk, net als Stevie, maar meestal kwam ze langer over. Dat kwam waarschijnlijk door haar manier van doen; door hoe haar aanwezigheid de kamer vulde en iedereen een hoek in drukte.

Maar nu niet.

Het kanariegeel was allang verdwenen. Marnie wachtte met een grauw gezicht, haar blik op de deur gefixeerd. Er lag zo veel hoop in die ogen dat Stevie zich moest afwenden, want die deur zou een keer opengaan en wanneer dat gebeurde, zou de waarheid erdoor naar binnen lopen en hen te gronde richten.

Nee. Nee. Nee. Blair was niet dood. Oom Jimmy zou terugkomen en zeggen dat er niets aan de hand was met Blair.

Stevie stond op en begon door de kamer te ijsberen. Ze wist niet wat ze met zichzelf aan moest. De tl-lampen waren te fel. De kamer te warm. Ze maakte een blikje cola light open. Liet het onaangeroerd op de tafel staan. Ze ging op de bank zitten en begon met haar voeten te tikken. Ze kende deze rusteloosheid. De rusteloosheid die het gevolg was van niet weten wat er in godsnaam aan de hand was. Ze had meer dan een jaar lang diezelfde onrust gevoeld nadat Mia was verdwenen. Het had haar tot waanzin gedreven, en nog verder. Tot het punt dat haar gedachten maar bleven rondtollen en Stevie was begonnen zich af te vragen of ze zelf ook verdween.

‘Ze komt wel weer in orde,’ zei Marnie fel, met haar ogen nog steeds op de deur. ‘Blair komt weer in orde.’

Stevie slikte. Ze kon niet reageren. Ze stond op. Ijsbeerde nog wat. Ze beet op haar nagels. Ze hield ermee op toen ze agent Dean op de andere lippenbank zag zitten, van waar hij met zijn serieuze gezicht naar haar keek; zijn ogen veel te vol medelijden. Ze was vergeten dat hij er was. Een golf van irritatie welde in haar op dat hij daar zat. ‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’

‘Eenentwintig, mevrouw.’

Drie jaar ouder dan zij en dus net van school af. Hoe kon hij nou van nut zijn? Hij zag er belachelijk uit, zoals hij daar zat op die reusachtige lippen. En hij had haar zojuist ‘mevrouw’ genoemd. Het hele gebeuren was belachelijk. Niets hiervan zou moeten gebeuren.

‘Ik ben ervan overtuigd dat commandant Baker zo meteen te-

rugkomt met nieuws,' zei hij met een hoopvolle blik naar de deur.

'Góéd nieuws,' zei Marnie. 'Hij komt terug met goed nieuws.'

Agent Dean deed zijn mond open. Deed hem weer dicht. Snoof. Koos uiteindelijk voor een niet-overtuigend, halfslachtig knikje. Keek opgelucht bij de geluiden van stemmen die van buiten kwamen.

Stevie bleef staan en Marnie leunde naar voren, op het randje van de bank. Ze wachtten tot de deur opening, tot de waarheid binnengelaten zou worden, maar toen dat niet gebeurde, keek Marnie haar aan en knikte.

Stevie haalde trillend adem, en met bevende handen stond ze op, deed de deur open en sloot die toen achter zich. Buiten trof ze haar vader aan, snikkend op de schouder van zijn broer. Ze keek Jimmy in zijn ogen. En ze wist het.

Blair was dood.

'Frank,' zei Jimmy zachtjes, 'Stevie is hier.'

Frank hief snel zijn hoofd. Hij ging rechtop staan; de tranen waren gestopt, maar zijn ogen waren nog steeds rood.

'Laten we naar binnen gaan.' Jimmy nam Frank mee door de deur van de artiestenfoyer en gaf een rukje met zijn hoofd naar agent Dean ten teken dat hij moest vertrekken.

Hij liep langs Stevie en ze wendde zich af, want ze kon het niet verdragen om naar zijn medelijdende ogen te kijken.

Marnie stond op, met een hoopvol gezicht. 'Frank?'

Frank klemde zijn kaken op elkaar.

'Nou, hoe gaat het met haar? Hoe gaat het met Blair?' Haar stem was afgemeten van ongeduld, en een woede die compleet uit angst voortkwam.

Frank ademde diep in. Hij schudde zijn hoofd, op dezelfde manier als de ambulancemedewerker had gedaan.

'Schud niet zo met je hoofd naar me, Frank Baker. Wáág het niet

om met je hoofd te schudden.’ Marnie priemde met een vinger naar hem. Die vinger bleef trillend in de lucht hangen.

Frank zette een stap naar haar toe. ‘Marnie –’

‘Hou op met je “Marnie”. Ga onmiddellijk naar buiten en breng mijn dochter naar me toe!’

Haar borst ging heftig op en neer, en die trillende vinger wees nu naar de deur. Stevie wilde tegen haar schreeuwen dat ze moest ophouden. Dat ze moest ophouden met alles erger maken. Maar wilde ze dan niet ook tegen haar vader schreeuwen? Tegen hem zeggen dat hij Blair moest halen? Tegen hem zeggen dat hij alles moest oplossen. Zoals hij hoorde te doen. Haar gedachten tolden door haar hoofd, steeds sneller, de ene na de andere, totdat ze het niet meer kon verdragen. Ze liet zich op een stoel zakken en duwde haar gezicht in haar handen. Ze probeerde het allemaal weg te wensen. Maar daar was haar moeders stem weer. ‘Frank?’

Frank deed zijn ogen dicht. Slikte. Schudde weer met zijn hoofd.

‘Zeg het,’ zei Marnie, haar stem klonk nu als een laag gerommel.

Frank liet zijn hoofd hangen en haalde moeizaam adem. Hij kon het niet.

‘Zeg het!’ schreeuwde Marnie.

Stevie hief haar hoofd en schreeuwde nog luider terug: ‘Ze is dood!’

Marnie draaide zich met een ongelovige blik naar haar om.

‘Blair is dood, mama.’ Deze keer praatte Stevie tederder. Haar stem was ver weg, niet van haarzelf. ‘Blair is dood.’

Marnie keek haar met knipperende ogen aan, alsof ze geen woord begreep van wat ze zei. Stevie stak haar hand uit om die van haar te pakken, maar Marnie trok zich terug. ‘Nee! Ik wil niet dat je dat zegt!’

‘Mama, ik...’

Marnie maakte een kermend geluid dat diep uit haar keel kwam

en hield haar hand voor haar mond terwijl ze dubbelklapte. ‘Heeft deze familie dan nog niet genoeg geleden?’

Frank liep met drie passen de kamer door en trok zijn vrouw tegen zich aan. Ze verzette zich tegen hem en bonsde met haar vuisten op zijn borst. Frank wachtte af, incasseerde de slagen en hield haar toen vast terwijl ze in zijn armen begon te huilen. Hij legde zijn kin op haar hoofd, met zijn ogen dicht om zijn tranen niet te laten vallen. Stevie had al eerder een tafereel zoals dit gezien: haar moeder die instortte en haar vader die zijn best deed om haar bij elkaar te houden.

Een tafereel precies zoals dit.

Na Mia.

Toen Mia vermist was geraakt, hadden Frank en Marnie hun kleindochter verloren, Hal en Annie hun dochter, en was Stevie in stukjes uiteengevallen. Het verlies van haar nichtje had haar emoties te ver uit elkaar gerukt, ze te ver verspreid, en Stevie was zichzelf kwijtgeraakt. Nu, bijna drie jaar later, probeerde ze nog steeds de scherven van die pijn weer bij elkaar te leggen. Dat deden ze allemaal. En Stevie kon zichzelf opnieuw voelen versplinteren. Dat mocht ze niet laten gebeuren. Dat zou ze niet laten gebeuren. Ze moest zich afsluiten voor de pijn. Hem diep in zichzelf begraven. Bij Mia waren er zo veel vragen onbeantwoord gebleven. Dat mocht bij Blair niet gebeuren.

Ze draaide zich om naar Jimmy. Hij leunde tegen de muur en wreef over zijn neusbrug. ‘Hoe? Is ze...’ Stevie keek naar haar moeder: haar kin trilde en ze kon de woorden niet zeggen.

Jimmy keek naar haar met zijn kaken op elkaar geklemd. ‘Ze is neergeschoten, meissie. Het spijt me ontzettend. Iemand heeft haar doodgeschoten.’

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Drop dead famous*

Copyright © 2026 Jennifer Pearson

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagafbeelding: © 2026 by Adobe Stock

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8561 8

ISBN e-book 978 90 261 8574 8

NUR 284